

synes jeg, det er nogle gode beslutninger, der ligger her, og jeg skal koncentrere mig om det overordnede: at vi nu får præciseret et rullende planlægningssystem, og at vi får lavet miljøvurderinger af subsidier, afgifter og kvoter. Det er jo et nyt instrument, som også kan rejse en ny dagsorden om, at miljø ikke er noget, der koster, men miljø er noget, vi tjener penge på. Det er noget, vi mangler også i den danske opfølgning.

De elementer, der nu ligger her, vil kunne føre til, at vi i det kommende arbejde vil kunne prioritere, at den natur- og miljøpolitiske redegørelse, som kommer i 1999, bliver det, som vi har forpligtet os til, nemlig en national strategi for en bæredygtig udvikling. Der står jo i UNGASS-opfølgningen, at landene senest år 2002 skal have udarbejdet en national strategi. Det har vi ikke. De elementer, der ligger her i en rullende strategisk planlægning, bør føre til, at den natur- og miljøpolitiske redegørelse 1999 bliver en sådan strategi.

Og så til sidst: Der skal samtidig laves et dialogforum med græsrodder og andre udefra til at følge »Agenda 21«-arbejdet op. Det skal ingen hemmelighed være, at vi gerne ville have et rådgivende råd. Så langt er vi ikke kommet, men vi starter processen hen imod et sådant råd for en bæredygtig udvikling ved at skabe et dialogforum for politikere og regeringen i samarbejde med græsrodder og andre, der bør involveres i det store omstillingsprojekt, vi her har med at gøre.

Jørgen Estrup (RV):

Det er sagt fra flere sider, at UNGASS-konferencen ikke var en succes. Jeg synes, det er vigtigt samtidig at understrege, at det var godt, at konferencen blev holdt. Den var med til at fastholde spørgsmålet om globalt miljø og udvikling på den internationale dagsorden. Men den manglende succes må samtidig konstateres og jo ikke mindst udtrykt ved, at den politiske programklæring aldrig blev til noget.

Det, der først og fremmest mislykkedes, var det partnerskab, som Folketinget selv lagde så stor vægt på i den dagsorden, vi vedtog i maj, partnerskabet mellem de rige og de fattige lande om nu at tage vare om såvel udvikling som de globale miljøproblemer.

Det, der var galt, var tre ting: Det var manglende international vilje, det var manglende international tillid, og det var manglende økonomi i de ting, der skal til internationalt.

Der var en manglende vilje hos ikke mindst USA, hvor vi oplevede en præsident Clinton, som havde den noget pinlige opgave at måtte beskrive i klare vendinger, hvad den nødvendige indsats gik ud på, og derefter konstatere, at USA's kongres ikke var parat.

Der var en manglende tillid ikke mindst hos ulandene repræsenteret ved 77-lande-gruppen, en manglende tillid, som direkte var afledt af de industrialiserede landes og ikke mindst USA's tøven, men som også for nogle af de større ulande var et bekvemt skalkeskjul for deres egen passivitet.

Og så var der altså en manglende økonomi og en utilbøjelighed til at sætte økonomiske midler af til at realisere den bæredygtige udvikling. Desværre må man konstatere, at det gjaldt stort set alle de industrialiserede lande og specielt de større af dem, herunder prominente eksempler inden for EU-kredsen, uden at jeg skal nævne navne. Der blev ført en høj profil verbalt, men man skrabede bunden økonomisk.

Fra dansk side kan man så have den fattige trøst, at vi sådan set havde en fin profil. Der er grund til at markere i dag, at både statsministeren, miljøministeren, udviklingsministeren og embedsmændene gjorde et godt stykke arbejde. Det vil jeg gerne kvittere for.

Jeg synes også, at den danske delegation gjorde et udmærket stykke arbejde, og hvis jeg skal sætte en fodnote til den officielle publikation, kan man måske konstatere, at den parlamentariske del af delegationen i sidste øjeblik prøvede at bygge en bro mellem de industrialiserede lande og 77-lande-gruppen, uden at dette dog lykkedes.

På enkeltområder nåede vi klare resultater, ikke mindst måske på energiområdet, hvor en lang, trælsom debat med OPEC-landene løste sig op i konkrete resultater.

I dag står vi så med opfølgningen, og det forslag til vedtagelse, der er fremsat, rummer blandt andet det, som er helt nødvendigt, nemlig et fortsat internationalt pres. Det er det, vi skal deltage i, og det er det, der klart kommer til udtryk i forslaget gennem et ønske om, at vi presser på med en strategi vedrørende bæredygtig energi, og at vi fortsat arbejder for CSD som det forum, der sikrer, at vi får et internationalt retssamfund i forhold til miljøproblemer.

Men så er der vores egen del af det, og her finder vi fra De Radikales side, at det er vigtigt, at Rioprocessen bliver en permanent del af den danske dagsorden.